

PR. DR. NICHOLAS G. LOUH
DR. ROXANNE K. LOUH

6 ORE
ale lui Hristos pe cruce

---

7 ÎNVĂȚURI
care ne pot schimba viața

Traducere din limba engleză
Diana Stănciulescu

editura
Σοφία

București

Cuprins

Introducere	5
1. Părinte, iartă-le lor...	11
Imperativul de a ierta	13
Cum definim iertarea	15
A tânji după bine	16
Înlăturarea unor prejudecăți despre iertare	23
De ce iertăm?	30
Cum să iertăm	38
Concluzii	56
Pentru discuții: Cei trei R – răgaz, reflecție, reacție conștientă	58
2. Cu Mine în rai	63
Cum ne luptăm cu ce ne arată oglinda	65
De ce contează viziunea noastră când reflectăm	67
Explicarea pietrelor de poticnire	69
Cum să conștientizăm piedicile	70
Reacțiile noastre la pietrele de poticnire	73
Ce se află dincolo de pietrele noastre de poticnire	79
Cum scăpăm de pietrele de poticnire	81
Să depășim greutățile	103
Pentru discuții: Cei trei R	105

3. Femeie, iată fiul tău.	109
Nevoia noastră de comuniunea cu ceilalți.	110
Sfânta Scriptură despre relația cu ceilalți.	115
Piedici în calea primirii celui alt	117
Relații felurite.	122
Cum ajungem la comuniunea cu ceilalți	132
A oferi comuniunea	138
Pentru discuții: Cei trei R.	149
4. Dumnezeuul Meu, Dumnezeuul Meu, pentru ce M-ai	
părăsit?	153
Personaje biblice foarte încercate	156
Ce ne face să ne simțim părăsiți?	159
Ce să facem când ne cuprinde disperarea?	164
Ce putem face când cineva drag se confruntă cu	
probleme?	190
Pentru discuții. Cei trei R.	194
5. Mi-e sete.	197
Să-ți porți de grijă nu înseamnă să te răsfeți	198
Să-ți porți de grijă înseamnă să-ți încetinești ritmul și să	
devii mai deschis	200
Purtarea de grijă te ajută să rezști în fața asaltului valorilor	
lumești	202
Cum să ne dăm seama de ce fel de îngrijire avem nevoie .	205
Ce înseamnă și ce nu înseamnă să-ți porți de grijă.	208
Dimensiunile purtării de grijă	211
Aspecte practice ale grijii de sine.	223
Concluzie	246
Pentru discuții. Cei trei R.	248

6. Săvârșitu-s-a	251
Împăratul Își cere Împărăția	252
Pregătește-I tronul găsindu-ți liniștea.	256
Încoronează-L ocrotindu-ți mintea și sufletul	261
Încoronează-L curățindu-ți inima.	266
Încoronează-L prin felul în care trăiești.	268
Încoronează-L ca Împărat strălucind tu însuși.	271
Pentru discuții. Cei trei R.	281
7. În mâinile Tale	285
Luptele duhovnicești și binecuvântările	288
Reacții care maschează faptul că nu-I încredințăm lui Dumnezeu sarcina noastră	291
Reacția lui Dumnezeu la luptele noastre	296
Să ne încredințăm viața toată lui Hristos în timpul luptelor noastre	298
Să ai încredere în Dumnezeu	323
Pentru discuții. Cei trei R.	328
Concluzie	331
<i>Despre autori</i>	335
<i>Recomandări</i>	337

Introducere

Nimic mai previzibil decât faptul că, inevitabil, viața va fi imprevizibilă... Nu putem ști când se abate suferința asupra noastră, însă știm cu certitudine că, mai devreme sau mai târziu, toți vom suferi. Toți trecem prin perioade apăsătoare din existența noastră, când pământul parcă ne fuge de sub picioare și simțim că am ajuns la capătul puterilor. Poate s-a întâmplat ca, rugându-te pentru copilul tău, să fii mistuit de griji gândindu-te la ce se poate întâmpla și neavând nici un control asupra lor. Poate în familia ta sunt disensiuni și conflicte, iar tu ai obosit să tot mergi mereu în vârful picioarelor. Sau poate te copleșește o criză legată de sănătate. Ori poate durerea unor suferințe de care nu ai scăpat nu te lasă să dormi, împovărându-te continuu. Creștinii știu că aceste furtuni le putem înfrunta dacă suntem bine ancorați în Hristos, ceea ce totuși nu înseamnă că, uneori, furtunile ne copleșesc sau ne îngrozesc.

Dacă în clipa aceasta te regăsești în cele spuse mai sus, am vrea să știi că nu ești singur în lupta pe care o duci. Iisus Hristos îți este alături în toate greutățile prin care treci, El Care a avut de dus o povară neînchipuit de grea. A biruit și a biruit chiar moartea, iar acum ne dă nădejdea unei vieți veșnice alături de El. Ne face parte deopotrivă de înseși prezența și îndrumarea Lui în toate perioadele grele prin care vom trece până la sfârșitul vieții. Cele mai grele clipe au fost trăi-

te de Domnul nostru la răstignirea pe cruce, și Evangheliile ne istorisesc cum, vreme de aproape șase ceasuri, El a rostit șapte enunțuri. Dacă în momentele cele mai grele din viața Sa, mistuit de teamă și simțindu-Se părăsit, El a avut puterea de a ne împărtăși gândurile Sale, atunci acestea sunt, desigur, de mare însemnătate. De fapt, cele șapte mesaje cuprind șapte principii de viață când e vorba de asemenea confruntări cu mari greutăți. Revenind la aceste cuvinte, descoperim că au puterea de a ne readuce în lumina iubirii Sale și de a ne ocroti, oricare ar fi suferința prin care trecem.

Hristos ar fi putut veni la noi, pe pământ, oricând, însă, din negrăita Lui iubire pentru omenire, a ales să vină într-una dintre cele mai atroce perioade ale istoriei. În cea ultimă zi de Vineri a vieții Sale pe pământ, a trecut prin durerea de a fi trădat și părăsit de prietenii cei mai apropiați și prin cruzimea morții pe cruce. Totul a început în seara dinaintea, când a fost trădat de unul dintre ucenicii Săi, Iuda, care i-a ajutat pe ostașii ascunși în negura sfârșitului de zi să-L prindă pe Iisus. Astfel s-a ajuns la judecata Lui în timpul nopții, pentru rele pe care El nu le-a înfăptuit. A trecut prin sfichiuirea cu biciul roman din nouă curele împletite, având fiecare la capăt un metal colțuros, un ciob sau o piatră, care nu doar că Îl răneau, ci Îi sfâșiau tot trupul. Flagelarea pe atunci însemna lovirea mușchiului trapez din ambele părți, pe fiecare parte de treisprezece ori. Apoi soldații loveau de încă treisprezece ori pe șira spinării, ajungând astfel la treizeci și nouă de biciuiri. De multe ori se foloseau de o nuia pentru a plesni mușchiul inghinal, foarte sensibil.

După toate acestea, soldații romani l-au pus pe frunte o coroană de spini, nu doar în batjocură, ci și pentru a-l pricini corpului Său o durere sfâșietoare. Ca și cum toate acestea n-ar fi fost de ajuns, l-au silit apoi să poarte o cruce din

lemn neșlefuit, grea de peste șaizeci de kilograme – pe care avea să-și dea duhul –, până în afara cetății, urcând un deal din apropiere, unde L-au ținut pironindu-L cu cuie lungi, bătute în încheieturile mâinilor și picioarelor. Acolo avea să stea atârnat, cu pieptul frânt și aproape sufocat. Răstignirea nu era gândită ca o moarte rapidă, ci ca o formă de tortură lungă, agonizantă, care să-i îngrozească pe privitori.

Dar cine erau acești privitori? În vreme ce Iisus era spânzurat pe lemn, ucenicii Săi cei mai de încredere și toți cei care Îl urmaseră până atunci au fugit fie de teamă, fie de groază și durere de neîndurat. În acea săptămână, duminica, oamenii umpluseră ulițele pentru a-L întâmpina pe Iisus Hristos în Ierusalim, strigând: „Osana!”, adică „Mântuiește-ne!”. Acum, însă, Îl scuipau și urlau: „Răstigniți-L! Răstigniți-L!” Doar o mână de oameni I-au rămas alături în cele mai grele clipe din viața Lui. Grele e prea puțin spus. Sfânta Scriptură ne spune că până și cerul s-a întunecat: „și întuneric s-a făcut peste tot pământul până la ceasul al nouălea” (*Luca 23, 44*).

De obicei, ne dăm seama cât prețuiește ceva pentru cineva în funcție de prețul pe care ar fi dispus să-l plătească pentru lucrul acela. Fără îndoială, moartea prin răstignire este un preț greu și ne arată cât de mult ne prețuiește Hristos și cât de mult Își dorește mântuirea noastră. Prorocul Isaia ne vorbește despre acest fapt într-unul dintre cele mai grăitoare versete biblice referitoare la Cruce: „Dar El fusese străpuns pentru păcatele noastre și zdrobit pentru fărădelegile noastre. El a fost pedepsit pentru mântuirea noastră și prin răni-le Lui noi toți ne-am vindecat” (*Isaia 53, 5*). În limba engleză, orele de pe urmă ale vieții pământești a lui Hristos sunt numite *Good Friday* („Vinerea cea bună”). A fost ziua care a deschis poarta eliberării noastre – nu o eliberare de vreo putere străină, ci de propriile noastre păcate. A fost ziua care

ne-a pregătit drumul renașterii noastre din „omul vechi” în „omul nou”, dându-ne libertatea de a ne lucra mântuirea, de a împlini chemarea cu care Dumnezeu ne-a chemat la această viață. Cumplită zi a fost pentru Iisus, dar, până la urmă, a fost o zi „bună” pentru noi! Mesajul cărții de față este acela că Hristos ne-a făcut un mare bine chiar prin fiecare suflare a Sa din Vinerea Mare. Dacă putem învăța din cele spuse de El când S-a confruntat cu propria moarte, putem și noi găsi alinare și întărire în cumpenele noastre cele mai grele.

Se cuvine să ne oprim puțin și asupra modului în care cei patru evangheliști scriu despre patimile lui Hristos. În Evanghelia după Marcu se spune că Răstignirea a durat șase ceasuri, în timp ce Evanghelia după Ioan consemnează că a durat trei ceasuri. Acest aspect a stârnit multe dezbateri și poți explora tu însuși această temă; însă, pentru obiectivul cărții de față, nu este importantă durata exactă. Ne interesează cele spuse de Iisus cât a fost răstignit pe cruce.

Există dezbateri și în jurul celor rostite de Iisus în vremea răstignirii. Dar, după cum scrie Sfântul Apostol Ioan, „Sunt și alte multe lucruri pe care le-a făcut Iisus și care, dacă s-ar fi scris cu de-amănuntul, cred că lumea aceasta n-ar cuprinde cărțile ce s-ar fi scris. Amin” (21, 25). Cu adevărat, creștinii pot să se contradică între ei când e vorba de ordinea exactă a celor spuse de Iisus Hristos pe cruce. Însă, pentru obiectivele cărții de față, așa cum am susținut mai sus, numărul ceasurilor sau ordinea spuselor Sale cântăresc mai puțin decât faptul că acestea au fost într-adevăr consemnate și decât a ne întreba ce putem învăța din ele. Suntem încredințați că Hristos ne-a oferit propria Sa viață ca învățătură, până în ultimele ore ale existenței Sale pe pământ. Cu fiecare răsuflare a Lui, în timpul unor chinuri de neînchipuit, cu trupul frânt și vărsându-Și sângele pentru noi, cuvintele pe care a socotit

că merită să ni le spună ne înțeleptesc și ne ajută să ne orientăm în propriul nostru zbucium.

În prima noastră carte, *Cum să ne schimbăm în bine. Un preot, un psiholog, un plan*, am schițat opt dintre luptele pe care le observăm îndeosebi când ni se solicită sfatul și ajutorul. Ne-am străduit să abordăm acele aspecte majore ale vieții ce ar putea să ne ridice probleme nouă, celor care ne dorim să trăim cu un țel. Cu toate acestea, de-a lungul călătoriilor noastre prin țară, fie când ne-am retras pentru a ne reculege, fie când am susținut conferințe, am întâmpinat adesea reacții precum: „Mi-a plăcut foarte mult cartea dumneavoastră. Am citit-o de două ori! Dar n-ați putea să ne spuneți mai multe despre cum să facem față perioadelor mai încercate sau chiar disperate? Cum să rezist în asemenea situații? Cum să găsim nădejde când mă simt cu totul deznădăjduit? Cum să traversez furtunile acestea sufletești care uneori par fără sfârșit?” Sperăm ca, prin volumul de față, întorcându-ne la clipele cele mai grele din viața pe pământ a Mântuitorului, să descoperim cum să izbândim și noi. Dacă acum ești într-o perioadă mai liniștită, poate cartea noastră te va întări și te va pregăti pentru următoarea furtună. Iar dacă treci printr-o râpă adâncă și speri că această carte te poate ajuta, nădăjduim să te aline și să te îmbărbăteze.

Am scris acest volum pentru toți cei care trec prin neguri care par a fi asemănătoare cu Vinerea Mare, pentru perioadele în care ești speriat, furios, derutat, copleșit sau rănit – perioadele în care te întrebi unde este Dumnezeu în tot acest zbucium. În diminețile de duminică ne-am aștepta să fim mereu veseli, plini de speranță și evlavioși; dar în realitate nu suntem mereu veseli, plini de speranță sau evlavioși. Uneori venim duminica la biserică având inima grea, ca într-o amiază de Vinerea Mare. Am vrea să știți că așa au simțit și

Sfinții Apostoli. După ce L-au urmat pe Hristos, după ce El a frânt pâinea și au cinat împreună cu El, șezând la picioarele Lui, I-au ascultat învățăturile – după toate acestea și în pofida acestora, s-au simțit biruiți de deznădejde și părăsiți de Dumnezeu când a fost ucis Iisus. Și chiar mai mult, prin cartea de față pornim de la premisa că Domnul nostru a fost El Însuși încercat de aceste sentimente, El, Care era ca nimeni altul unit cu Dumnezeu-Tatăl! Cu alte cuvinte, nu e nici o negură atât de deasă, încât să nu fi răzbătut prin ea și Hristos, nici o vale atât de adâncă, încât să nu ne scoată la suprafață.

Așadar, să pornim la drum!

Părinte, iartă-le lor...

*Iar Iisus zicea: „Părinte, iartă-le lor, că nu știu ce fac”
(Luca 23, 34)*

Relațiile cu ceilalți ne pot da un sentiment puternic de împlinire, însă uneori pot fi incredibil de dificile. Poate câteodată ne simțim nedreptățiți, osândiți de critici nefondate, ori rămânem captivi în furia noastră față de ceva ce ne-a înșelat așteptarea că putem avea încredere în ceilalți și putem fi în siguranță. Toate acestea în ciuda faptului că cei mai mulți dintre noi știm cum ar trebui să facem față în asemenea momente dificile, știm că ar trebui să renunțăm la ego-ul nostru și să îngăduim ca iertarea să ne înmoaie inimile, să evităm învinovățirile, să lepădăm orice ranchiună și să ne lăsăm conduși de înclinația de a fi blânzi, milostivi, virtuoși, aducători de alinare. De fapt, toată bucuria noastră se poate nărui într-o clipă din cauza vorbelor aspre ale cuiva, din cauza lipsei de considerație, a tensiunilor sau a unui ton nepolitic, a unor purtări ofensatoare sau chiar a unor răutăți; în asemenea momente, ne simțim fragili și furioși, îndreptățindu-ne pe noi înșine. Ridicăm garda, schimbăm tonul și ne dispărăm orice aer prietenesc, căci nu mai reușim să găsim compasiunea și înțelegerea necesare față de persoana care ne-a rănit. În asemenea momente, ni se pare cu neputință să avem o dragoste vrednică de învățăturile biblice, fiindcă rămânem

pironiți în judecățile noastre, în justificări sau în dorința de a riposta pentru a ne revanșa ori pentru a le arăta altora unde au greșit. Problema este că, atunci când se confruntă nedesăvârșirea a două persoane, iese la iveală păcătoșenia firii umane, iar pornirile trupului de carne preiau comanda într-un fel vătămător pentru duhul nostru.

Oricât de mult ne-ar sluji uneori sentimentele pentru a ne dezvălui de ce avem nevoie, ele pot și să ne înșele. Când furia ne sabotează lucrarea inimii, chiar și mintea ne poate purta către narațiuni negative sau critice la adresa celor care ne-au stârnit furia. Din păcate, odată ce ajungem să credem ceva despre o persoană, avem înclinația de a recurge iarăși la aceleași narațiuni, din cauza distorsiunilor de confirmare. Această înclinație facilitează învinuirea altor persoane și îndreptățirea de sine, încât uităm de propriile greșeli. Este calea ce duce cu siguranță la osândirea aproapelui. Condamnându-l, ne menținem starea de furie, care la rândul său alimentează mai departe condamnarea aceluia. Astfel intrăm într-un cerc vicios al vederii-tunel și al judecății care ne lipsește de pacea duhovnicească și de vederea de ansamblu folositoare, de care avem nevoie pentru a ierta.

Însă, dacă există Cineva Care să ne înțeleagă durerea, sentimentul trădării, al nedreptății și dezamăgirea, Acela este Hristos. În clipele Sale cele mai amare, a spus: „Părinte, iartă-le lor, că nu știu ce fac!” De fapt, ne aflăm în fața primei afirmații consemnate de istorie cu privire la cele spuse de Hristos pe cruce. El a ales să îi ierte chiar și pe cei care L-au trădat, L-au bătut, L-au batjocorit, L-au scuipat, și pe cei care au participat efectiv la execuția Sa. Cum este posibil? Oare nu este El Dumnezeuul dreptății? Cel Care va judeca viii și morții? Dacă a existat vreo făptură omenească de-a lungul istoriei care să invoce Judecata lui Dumnezeu, Acela

a fost Iisus. Cu toate acestea, în mijlocul suferințelor și al unei agonii sfâșietoare și prelungi pe cruce, El a ales calea unei compătimiri fără egal. Nu a invocat furia și ocrotirea lui Dumnezeu, ci S-a rugat să-i ierte. A ales să pună mai presus o iertare radicală, dându-ne pilda desăvârșită de milostenie nemeritată, de dragoste, de îndurare; n-am fi putut fi martorii unei pilde mai puternice în acest sens.

Prin urmare, atunci când ne simțim împovărați de nedreptate din partea cuiva care nu ne dorește binele sau care, poate, ne-a rănit într-un fel sau altul... ei bine, da, chiar și în asemenea momente extreme de tristețe și necaz, Domnul Iisus ne îndeamnă să-I urmăm pilda! Ne îndeamnă să iertăm.

Imperativul de a ierta

Când suntem răniți, adesea ultimul lucru pe care l-am face este să iertăm. Majoritatea ne agățăm și mai puternic de durerea resimțită, în loc să încercăm să o depășim. Și chiar atunci când ne gândim cum să ne înmuiem inimile, cei mai mulți dintre noi facem acest lucru din cauza felului în care ne explicăm propria situație. De pildă, ne-am putea spune că durerea nu a fost provocată accidental, ci persoana respectivă *știa prea bine* ce face. Sau poate ne întrebăm cum să ne mai punem problema iertării dacă cineva ne-a rănit fizic pe noi, sau pe copilul nostru, ori pe altcineva drag nouă? Atunci nu doar că simțim că ne este cu neputință să iertăm, ci poate ne-am dori chiar ca acel om să plătească pentru faptele lui.

Ne aflăm în fața unor preocupări importante și vom reveni asupra lor. Însă ele nu ne absolvă de urmarea îndemnului lui Iisus pe cruce, prin primele cuvinte rostite în timpul